

HERO-NARRATOR AND HIS FUNCTIONS IN "STUDIO"

"Stüdyo" by Philippe Sollers is a contemporary novel in which general writing tendencies of the author are exemplified, such matters as existence, nihilism, religion, conformism and insanity are discussed, and the biographies of the French author Rimbaud and German author Hölderlin are given in an interconnected manner. Its narrator assumes the roles of both narrator and hero. It is he who builds and directs the narration. The hero-narrator of the novel who dominates the specific discourses in the narration, has active functions in the events' construction and presentation.

Key Words: Hero-narrator, Analyse, Text, Philippe Sollers's "Studio"

Philippe Sollers'in Türkçe'ye çevirisi yapılan ikinci romanı, **Stüdyo**, özgün adıyla Türk okuruna sunulur. Romanda müzik, yazın, felsefe, sanat, din, toplumbilim ve siyasetle ilgili terimlerin ve İngilizce sözcüklerin sıkça kullanılmasıyla oluşan, yazara özgü bir dil kullanımı görülür. Öyküde tek bir uzamdan söz edilemez; olaylar birkaç Avrupa şehrinde, (Paris, Venedik, Marsilya, Londra, v.b.) kahramanın yolculukları aracılığıyla gerçekleşir. Ayrıca, bazı orta ve uzak doğu ülkelerine (İsrail, Japonya, v.b.) de roman içinde göndermeler yapılır. Bununla birlikte, ayrıntılı olarak sunulmayan roman kişilerinin çoğu, sanatçı, yazar, müzisyen ya da üst düzey memurlar arasından seçilirler. Öykü zamanına gelince; soyut verilerin egemen olduğu zaman kullanımında kesin tarihler yoktur. "Yarı", "dün", "on gün önce", "hava çok soğuk" ve "bahar gelmiş" gibi tarihi belli olmayan zamansal ifadelerle, okur yalnızca mevsimleri tahmin edilebilir. Durağan bir yaşamsal kesitin sunulduğu romanda, kahramanın yaptığı yolculuklar ve birkaç ikili görüşme dışında olay örgüsü yok denecek kadar kısıtlıdır. Yazar, kahramanı ve yapıtı aracılığıyla, bir yandan yirminci yüz yıl dünyasının bazı felsefi, siyasi, dini ve sanatsal tartışmaları ile ilgili kendi yorumlarını açıklarken, öte yandan da Fransız yazar Rimbaud ve Alman yazar Hölderlin'in yaşam öykülerine değinir.

Roman, gazeteci-yazar kimliğindeki bir gizli servis ajanının, 1-2 yıllığına, geçici bir görev için Paris'te bir stüdyo tipi daireye yerleşmesiyle başlar. Yaşamından bir kesiti günce türünde anlatıyor görünen anlatıcı, aslında, hem Rimbaud ve Hölderlin'in öz

* Atatürk Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü.

yaşam öyküleri ve yazınsal benzerliklerini okura sunar, hem de, varoluş sorunsalı, hiççilik, din, uygunculuk ve delilik konularına ilişkin öznel yorumlarını açıklar. İçerisinde, yirminci yüz yıl şüpheciliğinin de açıkça gözlemlendiği yapıt, anlatıcının yukarıda sayılan konularla ilgili anlatmak istediklerini tamamladıktan sonra, Venedik'ten Paris'e döndüğü bir gecede son bulur.

Stüdyo, yukarıda yapmaya çalıştığımız kesinlemeler ışığında, anlatıcı açısından ele alınmaya ve çözümlenmeye uygun bir yapıt görünümü sergiler. Bu nedenle çalışmamızda, anlatıcı-kahramanın anlatı içindeki konumunu ve işlevlerini çözümlmeyi amaçlıyoruz.

Belirli olayları anlatan kişi'ye anlatıcı¹, bir yazın, tiyatro ya da sinema yapıtının en önemli kişisi'ne kahraman² denir. Stüdyo'da anlatıcı-kahraman çözümlemesini yapabilmek için, yapıt merkezli yazınsal eleştiri yöntemlerinden, yapısal eleştiri yöntemini hareket noktası olarak almak uygun olacaktır. Ayrıca, bu yöntemin savunucularından, tanınmış kuramcı Gérard Genette'in romanda "anlatıcı" çözümlemesiyle ilgili kuramlarını adı geçen yapıtta uygulamak, yapılacak çalışmanın daha somut olmasını sağlayacaktır.

Gérard Genette, (narrateur) "anlatıcı" ile ilgili kuramlarını, **Figures III** adlı yapıtında (Personne) "Kişi" başlığı altında sunar. Genette'in bu kullanımı, anlatıcıların anlatılardaki konumlarına göre, anlatı türlerini belirlerken dilbilgisel olarak yeğlediği bilinmektedir:

"Birinci kişi anlatı-üçüncü kişi anlatı"³.

Bu terimleri daha anlaşılır kılabilmek için, kuramcı daha ayrıntılı ve anlaşılır yeni bir anlatı türleri ayrımına yönelir:

"O halde burada iki tip anlatı göreceğiz: birincisi anlattığı öyküde bulunmayan anlatıcıya ait anlatı, (...) öteki anlattığı öyküde kişi olarak bulunan anlatıcıya ait anlatı (...)"⁴.

Yukarıdaki alıntı, Genette'in, anlatıları, anlatıcının konumuna göre, iki farklı gruba ayırdığını açıkça gösteriyor. Bunun yanı sıra, kuramcı birinci tip anlatıyı "elöyküsel anlatı", ikinci tipi ise "benöyküsel anlatı" olarak adlandırıyor⁵. Bu adlandırmayı yaparken, Genette dikkatleri başka bir önemli konuya çekiyor. Ona göre, bir anlatıda anlatıcının yokluğu değişmez ve yoruma kapalı bir durumdur. Ancak, anlatıda var olan bir anlatıcının konumu, düzeyi ve işlevi değişkendir. Örneğin, kendisiyle ilgili bir anlatıda, anlatıcı bir tanık olarak da bulunabilir, bir başkahraman olarak da. İşte burada, kuramcı bir alt adlandırmaya daha yaparak örnekteki birinci varsayımdaki anlatıyı "benöyküsel anlatı", ikinci anlatıyı "özöyküsel anlatı" olarak adlandırır⁶.

Stüdyo'da, anlatıcı bir tanık gibi değil bir roman kişisi ve bir baş kahraman olarak ortaya çıkar ve anlatıyı tamamen kendisi yönlendirir. Zaman zaman diğer roman kişilerini konuşturarak onların olaylar ve kişiler ile ilgili yorumlarını okura doğrudan sunsa da,

1 Bkz., Robert Paul, **Petit Robert**. Paris, 1978, s.1255

2 Bkz., Robert, **Petit Robert**, s.925

3 Genette Gérard, **Figures III**, Seuil, Paris, 1972, s.251

4 Genette, **a.g.e.**, s.252

5 Bkz., Genette, **a.g.e.**, s.252

6 Bkz., Genette, **a.g.e.**, s.253

okur olayların içinde varolan ve anlatının başından sonuna kadar kendisini gösteren anlatıcı aracılığıyla anlatıya girer ve onun sayesinde bilgi edinir. Böylece, anlatıcının anlatıya egemen olduğunu ve o olmadan anlatının da olmayacağını fark eder. Anlatıcı, yapıt boyunca, izlenimlerini, tercihlerini, duygularını, umutlarını, düşüncelerini, bilgilerini, kısacası tüm varlığını katarak öyküyü düzenler.

Tüm bu veriler ışığında, **Stüdyo**'nun anlatısının *özöyküsel anlatı* olduğu söylenebilir. Anlatıcısı da, hem bir roman kişisi hem de başkahraman olduğu için, *anlatıcı-kahraman* olarak adlandırılabilir. Bu temel saptama, adı geçen yapıtın anlatıcısını çözümlmek için hareket noktası olacaktır. Çünkü, anlatı türünün bilinmesinin, anlatıcısının konumunu belirleme yolunda atılan ilk adım olduğu açıktır. Ancak, yalnızca anlatı türünün belirlenmesi, anlatıcının rolünü ve önemini ortaya koymak için yeterli değildir. Genette'e göre anlatıcı üzerine tam bir çözümleme yapabilmek için öncelikle, "*anlatı düzeyi*" ile "*anlatıcının düzeyi*" karşılaştırılmalı, sonra da anlatının içeriğiyle anlatıcı arasındaki ilişki irdelenmelidir. O halde, anlatıcı ve anlatı arasında, anlatıcının konumunu belirleyici, iki ilişki vardır. Bunlardan birincisi, anlatıcının ve anlatının düzeyleri arasındadır. Burada, temel amaç anlatıcının anlatının içinde mi yoksa dışında mı olduğunu belirlemektir. Kuramcı, anlatı içindeki anlatıcıyı "*içöyküsel anlatıcı*" olarak adlandırırken, anlatı dışında kalan anlatıcıyı ise "*dışöyküsel anlatıcı*" olarak adlandırmaktadır. İkinci ilişki ye gelince; burada anlatılan konunun anlatıcıyla ilgili olup olmadığını bulmak asıl hedeftir. Eğer, anlatıda anlatılan öykü anlatıcıyla ilgiliyse (anı, günlük v.b.) Genette bu anlatıcıyı "*benöyküsel anlatıcı*", kendisiyle ilgisiz bir öyküyü anlatan anlatıcıya ise "*elöyküsel anlatıcı*" adını verir.

Bununla birlikte, kuramcı, bir anlatıcının anlatı içerisinde bulunabileceği olası dört temel anlatıcı tipini şöyle sıralar:

"(...)1) *dışöyküsel-elöyküsel*, (...); 2) *dışöyküsel-benöyküsel*, (...); 3) *içöyküsel-elöyküsel*, (...); 4) *içöyküsel-benöyküsel*(...)." ⁷

Stüdyo'nun anlatısının, delilik, hiçlik ve din eksenlerinde, özellikle Rimbaud ve Hölderlin'i yorumlamak için, anlatıcı-kahramanın anılarını, duygularını, düşüncelerini, yaşam felsefesini, kültürel birliğini kattığı yaşamının bir kesitin konu edindiği görülmektedir. Ayrıca, yaşamının belirli bir dönemini anlatmanın, anlatıcının anlatı içinde olması için en kolay yol olduğu da açıktır:

"Bir anlatıcı için anlatısında var olmasının en yalın ve en bütüncül biçimi, anılarını anlatmak ya da günceğini yayınlamaktır." ⁸

Aşağıdaki üç alıntıda ve **Stüdyo**'nun anlatısının genelinde, anlatıcı-kahramanın öyküyü günce biçiminde sunduğu ve yaşamından kesitleri okura aktardığı gözlemlenir.

"Hiç bu kadar yalnız kalmamıştım. Ama bunu seviyorum. Üstelik gitgide daha çok seviyorum." ⁹

7 Genette, a.g.e., ss.255,256

8 Bourneuf Roland, *Ouvert Réal*, L'Univers du roman, P.U.F., Paris, 1975, s.87

9 Sollers Philippe, **Stüdyo**, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, 1999, s.9

"Ender ziyaretçilerimden biri Arnaud; evime yakın bir yerde ders alıyor. Her seferinde babasının kağıtları ile gelir, babası beş yıl önce, ben yolculuktayken intihar etmiş bir arkadaş." ¹⁰

"Özetliyorum. En iyi ajanlarımızdan Jean hiçbir şey yazmadı ve bilmemesi gereken bir şeyi öğrendi. Guillaume'a gelince, o çok düşündü, çok yazdı ama sonunda yaşamaya devam edemeyecek kadar fazla şey bildiği kanısına vardı." ¹¹

Roman içerisinde, adı, yaşı ve fiziksel özelliklerine özgü bilgilerin dolaylı olarak sunulmasına karşılık, her yer ve saatte uyuyabilen, geceleri gezen, arkadaşlarının bir çoğu ölmüş, anlatıcı-kahramanın, orta yaşlı biraz geçmiş Fransız bir erkek olduğu anlaşılır. Ayrıca, kendisini yeni geldiği Paris ortamında gazeteci olarak tanıtmayı, garson kız Nina ile arasında geçen bir konuşmada açıkça görülür.

"Ya siz? Gazetecisiniz, radyoda mı, televizyonda mı? Bu yüzden mi bu kadar geç yatıyorsunuz?" ¹²

Ancak, anlatıcı-kahramanın kendisinin yaptığı gerek kapalı gerekse açık bilgilendirmeler yardımıyla, asıl işinin gizli servis ajanlığı olduğu, sık sık gizli toplantılar ve yolculuklar yaptığı anlaşılır.

"Bu son aylar az yolculuk yapmadım doğrusu, bir uçaktan öbürüne koşmam gerekti. Öyle anlar oluyor ki, Merkez, sırf bizi yormak için yoruyor diye düşünüyorum." ¹³

"İngiliz istihbarat servisleri, Vatikan'inkilerle birlikte, dünyanın en eski servisleri; bu demektir ki bellekleri tam dört yüz elli yaşını aşmış. Yer altı arşivleri, Avrupa ve dünya tarihini kapsıyor. Çin, Hindistan, Birleşik Amerika, KGB, Gestapo, Abwehr, İtalyan servisleri, kralların, prenslerin, para babalarının özel yaşamları, (...)." ¹⁴

Romanda, anlatıcı-kahramanın ajan oluşunu, gazeteci-yazar kimliğiyle gizler ve gizli görevlerini gerçekleştirirken, boş zamanlarında, başta Rimbaud ve Hölderlin olmak üzere bir çok yazın adamını yorumlar ve sanat üzerine değerlendirmelerde bulunur. Hatta, üstlendiği bu son görevini gerçekleştirirken Rimbaud ile ilgili yazdığını amiri konumundaki Stein'e söyleyen anlatıcı-kahraman, ikinci eşi Alix'le yaptığı bir konuşmasında da, 10 yıldır Rimbaud üzerine çalıştığını açıklar:

"İyi diyor Stein.(...) Yazıyor musunuz?

- Biraz.

- Son dönem hakkında değil, öyle değil mi?

- Hayır, hayır, Rimbaud hakkında.

- Rimbaud mu?" ¹⁵

"On yıl önce Alix:

- Ne okuyorsun?

- Rimbaud." ¹⁶

10 A.g.y., s.10

11 A.g.y., s.28

12 A.g.y., s.12

13 A.g.y., s.74

14 A.g.y., s.82

15 A.g.y., ss.92,93

16 A.g.y., s.38

Anlatıcı-kahramanın anlatısında sıkça kullandığı İngilizce terimler ve bazı Fransızca özel adların İngilizceleriyle oynaması onun İngilizceyi iyi bildiğinin kanıtıdır. Bu dili iyi bilmesinin yanı sıra, Yunanca'dan çeviriler yaptığını da belirtir anlatıcı-kahraman.

"Season's Hell, One Season In Hell. Oradaki kadınların cehennemini anlamak için keskin bir görme duyusuna sahip olmak gerekmez. Hell'in içinde Elle var." ¹⁷

"Akşam, Yunanca'dan çeviri yapışımı seyrediyor:" ¹⁸

Romanın bütününe yayılan dinsel bilgiler, anlatıcı-kahramanın, aynı zamanda iyi bir evrensel din bilgisine sahip olduğunu gösterir. Çünkü, yalnızca Hıristiyanlığa ve İncil'e değil, Yahudilik ve Tevrat'a, Müslümanlık ve Kuran'a ait ayrıntılı bilgileri burada bulmak olasıdır.

"Yahudiler mi? Yahudi nedir? Annem koca bir kitap gösteriyor. Bu insanlar bu kitap yüzünden mi mimlenmiş, hedef alınmış, izlenmiş, tutuklanmış, toplama kamplarına götürülmüş, kurşuna dizilmiş? Aslında evet. Ama neden? "Daha sonra anlarsın."" ¹⁹

"Dur bakalım. Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı diye okuyorum. Ama başka bir çeviride (evler ister istemez Kutsal Kitap dolu) şuna rastlıyorum: "Elohim gökleri ve yeri yarattı." Demek Tanrının değişik adları var: Elohim, Yahve." ²⁰

"Kuran'ın elli dördüncü suresinin adı Kamer'dir. Şöyle başlar: (...)" ²¹

"Burada, 89. sure Fecr ile (...)

sondan bir önceki 113. Felak suresi (...).

53. Necm suresi, bizi uyarma inceliğinde bulunuyor:" ²²

Buraya kadar yapılan saptamalar, anlatıcı-kahramanın, gazeteci-yazar kimliği altında gizli servis ajanlığı yapan, orta yaşın üzerinde kültürlü, İngilizce, Yunanca ve Latince bilen, sanata önem veren, felsefe, din, insanbilim, toplumbilim, tarih alanlarında donanımlı, Fransız bir erkek olduğunu gösterir.

Kimliğine ait genel bilgileri edindikten sonra, anlatıcı-kahramanın anlatı içindeki işlevlerini irdelemek uygun olacaktır. Kuramcı-eleştirmen-yazar Yves Reuter'e göre bir anlatıcı anlatı içinde genel olarak iki temel ve beş tamamlayıcı işlev üstlenir. ²³ Bu iki temel işlevi, bir anlatıcı tarafından düzenlenmiş her anlatıda görmeyen olası olduğunu da ekler Yves Reuter. Bunlar: 1) Sayesinde anlatıcı-kahramanın kurgusal bir dünya yaratıp anlattığı *öyküleme işlevi*, 2) Anlatıcı-kahramanın içerisine açıklamalar, alıntılar, sözler, kişiler yerleştirdiği özgün bir söylem oluşturmasını sağlayan *yönetim işlevidir*.

Stüdyo'nun anlatıcı-kahramanı yukarıda adı geçen iki temel işlevi de üstlenir. Çünkü, anlatının bütünündeki tek egemen öge olan anlatıcı-kahraman, hem bir olaylar döngüsünü okura aktarmış, hem de bunu yaparken, bir yönetmen gibi tamamen kendi-

17 A.g.y., s.134

18 A.g.y., s.70

19 A.g.y., s.31

20 A.g.y., s.33

21 A.g.y., s.130

22 A.g.y., s.131

23 Bkz., Reuter Yves, *Introduction à l'analyse du roman*, Bordas, Paris, 1991, s.s.62,63

sine özgü bir kurgu yaratmıştır. Özgün dil yapısı, kültürel alt yapı, öznel yargılar, olaylar arasına serpiştirilmiş genel bilgilendirmeler; bunların tümü anlatıcı-kahramanın *öyküleme* ve *yönetim* işlevlerini roman içinde gerçekleştirdiğinin göstergeleridir.

Tamamlayıcı işlevlere gelince; bunlar da sırasıyla: a) okurla iletişim kurarak onu etkilemek ve yönlendirmek için anlatıcının üstlendiği *iletişim işlevi*, b) okurun dikkatini anlatının içeriğine çekmek için, anlatıcının anlatıyla ilgili açıklamalar yaparak gerçekleştirdiği *üst öyküleme işlevi*, c) anlatıcının anlatılan öyküyle olan bağını, öyküdeki konumunu açıkladığı *tanıklık işlevi*, d) anlatıcının anlatılan öyküyü daha kolay anlaşılır kılabilmek amacıyla anlatıya özgü ipuçlarını okura sunduğu *açıklama işlevi*, e) anlatıcının okura, yaşam, sanat, felsefe, din, siyaset, bilim, insanlık, dünya ve tüm evrenle ilgili düşüncelerini açıkladığı, bunu yaparken de zaman zaman, atasözlerine, özlü sözlere ve alıntılara yer verdiği *genelleştirme ya da düşüngüsel işlevi*dir. Günce biçiminde yazılmış olan **Stüdyo**, türü nedeniyle doğal olarak onu okuyan herkesle iletişim içindedir. Bununla birlikte, özellikle, anlatıcı-kahraman anlatısının bazı yerlerinde okurdan bir soru almış ve onu yanıtlıyormuş gibi yazarak iletişim işlevini yerine getirmiş olur.

*“Geceleri yaşıyorduk, ne mi yapıyorduk? Hiç: Yürüyor, içiyor bakıyor, dinliyor, konuşuyor, sevişiyor, uyuyor, sevişiyor, uyuyor, konuşuyorduk.”*²⁴

Anlatıcı-kahraman hiçlik, delilik, uygunculuk, budizm terimlerine değinirken, uzun zamandır Rimbaud okuduğunu ve anlatı anında onunla ilgili yazdığını açıklayarak, okurun dikkatini anlatının konusuna çeker ve böylelikle *üst öyküleme işlevi*ni gerçekleştirir. *Tanıklık işlevi* ile ilgili olarak, anlatıcı-kahramanın, anlatılan öykünün kendi öyküsü olduğunu ve baş kahramanı oynadığını duyumsatarak, öyküyle olan ilişkisini ve içindeki konumunu açıklayarak bu işlevi de üstlendiği söylenebilir. Anlatıcı- kahramanın, özellikle romanın başlangıç bölümlerinde, öykü kişilerini ve onlarla olan ilişkilerinin boyutlarını, öykünün geçtiği uzamı ve zamanı (mevsim olarak) okura sunarak anlatısını daha anlaşılır kıldığı ve böylece *açıklama işlevi*'nin tüm gereklerini yerine getirdiği görülür. Bununla birlikte, **Stüdyo**'nun anlatısının bütününe bakıldığında, okur aslında romanın sıradan bir öyküsü olmadığını, aksine hiçlik ve delilik kavramlarının ayrıntılı olarak irdelendiği ve yazınsal yorumların sıkça yapıldığı, felsefi ve sanatsal bir içeriği olduğunu anlar. Anlatıcı-kahramanın anlatıdaki öznel yorumlarından en belirginleri, roman, şiir, okul ve Paris üzerine olanlardır:

*“Roman, pratik şiiri olan, yani mümkün olan en geniş özgürlüğü amaç edinen fiziksel ve felsefi bir serüvendir.”*²⁵

*“Şiirin edebiyatla en ufak bir ilgisi yok, şiiri edebiyata çevirmek çok kötü, ahlaksal ve dinsel nedenlerden ötürü değil, sadece böyle bir şey söz konusu bile edilemez de ondan. Şiirden daha doğal, daha somut, belirgin ne olabilir? Şiiri üretemezsiniz, o yaşarır, teneffüs edilir, onda ikamet edilir; o sizi yaşar, sizi teneffüs eder, sizde ikamet eder; güneş parlıyor, gök mavi, kar yağıyor, deniz ışıltıyor, ses konuşuyor, göz görüyor.”*²⁶

24 Sollers, Stüdyo, s.75

25 A.g.y., s.124

26 A.g.y., s.118

“Okul, beni ilgilendiren şeylerden söz etmediğine göre, en iyisi ne istiyorlarsa onu ezberlemek. Kendi dünya görüşlerini ortaya koyuyorlar, tekrarlıyorlar; o görüşlere sıkı sıkıya bağlılar. Öyleyse onların davranışları benimsenecek, onların saplantıları ezberden söylenecek.”²⁷

“Evet, ilkbahar. Yine de Paris, dünyanın zehirli pastasının üzerindeki kiraz.”²⁸

Tamamen öznel yorumlardan oluşan yukarıdaki alıntılar, anlatıcı-kahramanın *genelleştirme* diğer adıyla *düşüngüsel işlevi* de anlatı boyunca üstlendiğini gösterir.

Sonuç olarak, Gérard Genette'in yaptığı sınıflandırmalardan hareketle, romanın anlatı türünün *özöyküsel* ve anlatıcı-kahramanın *içöyküsel-benöyküsel* olarak anlatıda yer aldığı görülmektedir. Ayrıca, buraya kadar edinilen bilgiler ışığında, **Stüdyo**'nun anlatıcısının Yves Reuter tarafından bildirilen tüm işlevleri üstlendiği ve romanın hem anlatıcısı, hem de kahramanı, kısaca anlatıcı-kahramanı olduğu açıktır.

27 A.g.y., s.34

28 A.g.y., s.77

KAYNAKÇA

Robert Paul, **Petit Robert**, Paris, 1978, s.1255

Genette Gérard, **Figures III**, Seuil, Paris, 1972, s.251

Bourneuf Roland, **Ouillet Réal**, L'Univers du roman, P.U.F., Paris, 1975, s.87

Sollers Philippe, **Stüdyo**, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, 1999, s.9

Reuter Yves, **Introduction à l'analyse du roman**, Bordas, Paris, 1991, s.s.62,63

Anahtar Kelimeler: Anlatıcı Kahraman, Çözümleme, Metin, PhilippeSollers'in "Stüdyo"su